

Escampar la boira

RAQUEL GALOFRÉ BOFARULL

La vérité est un flambeau qui luit
dans un brouillard sans le dissiper.

CLAUDE-ADRIEN HELVÉTIUS

Les borles del coixí se'm claven a les costelles i noto com lentament i amb mala dissimulació van perforant-me la pell fins a arribar a la caixa toràcica, que es mou a un ritme frenètic. No me n'he oblidat pas, de com respirar, però em costa i no en tinc ganes. Les llàgrimes se'm concentren darrere els ulls, disposades a sortir totes alhora en el moment adequat, quan les forces per seguir endavant s'aniran destensant i serà el cervell qui prendrà el rol de guia.

Milions de bocins de vidre estan escampats per les rajoles antigues al voltant del tros que no ha esclatat i que deixa endevinar que allò havia sigut un vas. No puc recollir-los, ni tampoc el suc de taronja, que va a recobrir les rajoles pròximes al balcó, cap on s'inclinen lleugerament. Tinc fred i les mantes són lluny, em sento com si m'haguessin xuclat, començant per l'energia que fins feia poc guardava al meu interior i seguint per la pell, que m'ha quedat primíssima. Els ossos em pesen i la pell, mig morta, va d'aquí a allà. El sofà continua calent, un tímida raig de sol es filtra per una escletxa entre núvols foscos. Encara no són les set del matí i vol ploure.

D'aquí a catorze minuts li sonarà el despertador, que ningú no apagarà; la casa s'anirà il·luminant amb la poca

claror que el cel té preparada per avui; algunes fulles groguenques del jardí cauran; la pluja inundarà la sortida de la cuina i deixarà xopa la fusta del balcó de la seva habitació, gastada pel temps i la humitat. Però ningú no escombrarà la terrassa ni recollirà les fulles del jardí, ningú no aturarà amb quatre draps vells i un pal de fregar la petita inundació domèstica de la cuina, ningú no posarà tovalloles al terra davant del balcó de l'habitació perquè l'aigua no mulli res més que els batents del balcó i les rajoles descolorides i desgastades pel pas de la gent i, sobretot, del temps.

M'he d'aixecar i apropar-me a l'entrada. Tot està connectat, només cal que premi el botó vermell i tot començarà a funcionar. Un estímul, una reacció. Els botons vermells mai no han sigut signe d'una bona notícia, mai ningú en la seva vida ha premut un sol botó vermell estant nerviós i ha passat alguna cosa bona, els botons vermells són el símbol del diable. Però està tot connectat, no he de patir, no hi ha cables blaus i vermells entrellaçats i destinats, sols un, a ser tallat en un intent desesperat de salvar la humanitat. Prémer un botó i delegar tot el que hauria de ser tasca teva a un expert que, mecànicament i com cada dia, farà les seves anàlisis corresponents, els tràmits burocràtics necessaris i... tot el que calgui. Sóc a casa meva però la desorientació s'ha apoderat de mi, m'abraça ferventment i m'arropa tot el cos d'una forma fins i tot opressiva.

He aconseguit aixecar-me però no puc caminar, tinc les extremitats cansades pel patiment i el cervell no recorda com donar ordres de manera ordenada i lògica. Xoco amb

la paret en un intent fallit de girar correctament, em giro i la miro: mai no m'havia adonat que la porta de la cuina fos tan enllà. Hi ha cafè preparat, fred, que fa temps que s'hauria d'haver reescalfat. Passo pel costat del quadre amb relleu que hi ha penjat a la part esquerra del passadís, al costat de la finestra que dóna al jardí. La seva cambra està al final del passadís, passats els dibuixos de nens petits que hi ha penjats, torts, a banda i banda de passadís. La porta està entreoberta però no puc veure res més que l'armari, mal tancat, i un jersei negre seu que s'ha escorregut cadira avall i ara jeu innocentment al terra de rajoles antigues gastades.

Torno cap al menjador, em sento feixuga i pensativa, faig el camí serpentejant, intentant esquivar tots els obstacles que s'interposen al meu pas i que no tinc ganes de recollir i endreçar. Baixo les escales i m'adono que mai no havia apercibut, com sí que puc apreciar ara, que els esglaons són extremadament alts per pertànyer a les escales d'una casa interior.

Passo pel rebedor i veig el botó vermell. Giro la mirada cap a una altra banda, sé que hauria d'apropar-m'hi i prémer-lo. Aleshores ja podria intentar descansar fins que, tal com deien les instruccions, com a màxim vint minuts després, algú entraria a casa. No em caldria ni aixecar-me a obrir, només anar a saludar i veure com tothom es passejava per casa meva com si fos pròpia i sentir-me sola una altra vegada, encara que seria la vegada que hauria vist la casa més plena.

Deixo el botó darrere meu, com si per no veure'l desaparegués, i veig com el vent fa moure les dèbils fulles ocres que encara mantenen un estret vincle amb els arbres. D'una en una, com qui desploma una gallina i la deixa completament nua, van deixant-se anar, fan una petita giragonsa i acaricien el terra, on romanen un instant, fins que el vent decideix, una altra vegada, canviar-los el destí. El menjador té mal aspecte. Està ben pintat, és gran, dóna sensació d'espai però està desordenat, el sofà és brut, les mantes són a terra, els vidres no s'han mogut des que el vas ha caigut de la petita taula on la nit abans l'havia deixat, la fotografia de Madrid té el marc trencat des de fa setmanes, no sé què li devia passar. Sortim feliços, en aquella foto. Acabàvem de sortir del Museo Tiflológico i feia un dia preciós, després de tres dies excepcionalment plujosos en què gairebé no havíem pogut sortir a passejar per por de caure. Va revelar la foto sense que jo me n'assabentés i, en un acte que només es pot relacionar amb l'amor vertader, va col·locar-la al costat de l'espelma blavosa que tant li agrada el dia que feia quatre anys que ens havíem conegut; tres anys, doncs, amb la foto al menjador. Aquell dia vaig plorar. Vaig fer-ho en silenci mentre ella ja dormia sobre el llit, en silenci perquè no volia dir-li que plorava de felicitat, de la felicitat que ella em regalava cada dia, però en silenci perquè tampoc no volia que es preocupés inCESSÀRIAMENT.

Durant el viatge a Madrid, passejant pel Retiro, va dir-me, com qui no vol la cosa, que ella mai no m'abandonaria.

No vaig fer res. Em va impactar, era com un pacte d'amor, sabia que no ens podíem casar però que l'amor no entén de tràmits legals i aquella va ser per a ella una declaració d'amor i una proposició de matrimoni retòrica a la vegada. Estava tan contenta, era tan conscient que allò només em passaria una vegada a la vida, que no vaig saber què dir. Volia ser la millor, fer els millors gestos, posar la millor cara, dir-li el millor que si li pogués dir, agrair-li-ho com ningú mai abans no ho hagués fet. I per por de no arribar a les expectatives autoimposades no vaig fer res. Vaig seguir passejant com si res, a prop d'ella, pensant en les meves coses i mirant-la, mentre ella també estava absorta en les seves, com si hagués donat tantes voltes a allò que acabava de dir-me que ja no li trobés la transcendència que tant em fascinava a mi.

M'havia dit que mai no m'abandonaria. Odio els abandonaments. Odio els finals, les lleties, els acomiadaments i els sorolls, però, per sobre de tot, odio els abandonaments. M'odio. M'odio a mi, i a tothom que sigui com jo. I pensar que hi ha gent que creu que, si trobéssim algú idèntic a nosaltres, en fariem amics...

Mai: sota cap circumstància, ni que hi estigués obligada, ni que no tingués diners per viure, ni que estigués malalta. Mai. Em va dir que mai no m'abandonaria. M'agradava la unió de les paraules *abandonament* i *mai*, és com parlar del *no-abandonament*, per tant, és parlar de felicitat o, si més no, de no-tristesa.

Noto el terra de rajoles velles desgastades sota el meu cos molt fred i si tinguésses forces m'aixecaria, correria, saltaria i despenjaria el rellotge que hi ha penjat a la paret com qui encerta una cistella en un partit de bàsquet. El tiraria a terra desitjant que no es trenqués ni en mil ni en dos mil bocins, sinó en una infinitat que ningú no fos capaç de recollir per tornar a ajuntar i assegurar-ne, així, la destrucció final. Un rellotge ho havia desencadenat tot. Les busques del rellotge en tenien la culpa. Les busques del rellotge eren les culpables. Va començar a ploure a les onze. Quan se'n va anar a dormir, a les dotze, plovia a bots i barrals i no tenia ni la més mínima intenció de parar. Em costava dormir i tenia por i fred; tenia por i, llavors, fred. Sentia la pluja de fons, que, de sobte, es va convertir en una tempesta horrible plena de llamps que il·luminaven l'habitació i m'alertaven del tro que, al cap de pocs segons, feia tremolar els vidres de casa. No m'agraden les tempestes. L'aigua queia torta a través del vent i colpejava amb violència tot allò amb què es trobava al seu pas fins a acabar a l'asfalt del carrer, on havia improvisat un riu fugaç. Vaig posar-me nerviosa. El primer intent per distreure'm, fallit, va ser pensar. Quan estàs nerviós o penses massa i t'obsessiones o bé no penses gens i no hi ha manera que passi el temps. Desistint, vaig passar a la segona distracció que se'm va acudir: buscar un soroll alternatiu que em fes sorda per a la tempesta. Vaig mirar el rellotge: dos quarts de dues de la matinada. Les busques tenien una part verd fluorescent que facilitava la lectura de l'hora en l'obscur-

ritat. Vaig examinar-les amb més atenció mentre se'm va acudir escoltar el tic-tac de les busques, que no només m'havia de distreure de la meva por, sinó que, en ser un soroll monòton, també m'havia d'ajudar a dormir. En lloc de calmar-me per tenir alguna cosa en què agafar-me, encara vaig posar-me més nerviosa. Vaig saltar del llit fent un moviment ràpid i vaig sortir de l'habitació per deixar-la dormir tranquil·la. Vaig anar-me'n fins al sofà i m'hi vaig acomodar. Allà en la foscor i posant el cap sota diversos coixins que ara estan majoritàriament escampats per terra, vaig aconseguir adormir-me. Ni tan sols recordo en què vaig somniar. I mentrestant tu eres al llit i potser vas patir molt, potser vas demanar ajuda i no hi havia cap mà amiga al voltant, potser vas tenir por i no vas trobar consol, potser només hauries necessitat un got d'aigua o anar al metge ràpidament. I mentre jo somniava. I tu sola estirada al llit patint. Vas acabar envoltada per llamps i trons i una solitud immensa. Tu em vas dir que mai no m'abandonaries. Jo no t'ho vaig dir, però sé que vas entendre que jo tampoc no ho faria mai. Sí, no vaig dir-ho, vaig ometre-ho, però estava tan convençuda com tu que mai no faria una brutalitat tan desaconsellada com abandonar-te. I et va faltar l'aire, i no vas poder seguir endavant. I jo dormia sobre el sofà, on sí que vaig trobar la tranquil·litat, lluny de la mort, que només va venir-te a buscar a tu. Tant de bo no hagués marxat. Tant de bo, en lloc de marxar, esporuguida, t'hagués abraçat perquè tu tampoc no passessis por. Tant de bo la mort ens hagués trobat a totes dues

juntes, abraçades sobre el ja nostre llit; no hauria sabut com fer-ho per emportar-se només una de les dues. Ara tu no estaries sola. I jo tampoc. Seguiríem juntes, com en els últims anys.

El rellotge, però, intacte, segueix marcant un tic-tac precís i fort que sembla que em vulgui esquerdar el crani per gravar-me el soroll al cervell. No hi ha cap més soroll a prop meu. El vent de fora, la rentadora de la veïna, els plors del nebot del veí, la pluja que ha vençut el sol i es llança violentament contra els vidres, fins i tot la meva respiració, tot, tot queda eclipsat pel tic-tac monòton, adormidor i depressiu que sembla que no s'hagi de poder acabar mai. Quan vam anar a Madrid era feliç. Era molt feliç. No pensava que les persones un dia poguessin acabar-se, entenia que les relacions comencen i acaben, que coneixes gent que va entrant a la teva vida, que n'hi ha que només passen de visita, que d'altres s'instal·len dins teu i arriben a esculpir-te el cor. Però les persones no. Per mi les persones eren posseïdores del temps. I el temps era finit, però immens com l'univers. Però ara veig que és el temps qui posseeix la gent que va entrant a la seva vida, alguns només de visita, d'altres s'instal·len dins seu i arriben a esculpir-los els cors. Fins ahir creia que el temps era abundant, molt abundant, fins i tot podria haver arribat a creure que me'n sobrava, i era molt feliç; ser conscient que el temps té un preu molt elevat fa que em preocupi per aprofitar-lo al màxim, i aquesta mateixa preocupació és la que fa que no pugui gaudir i només pensi que en cada instant hi ha

una part del meu temps que s'escola i que mai més no recuperaré. I entro en una lluita contra mi mateixa, com quan vols caure bé a algú i, per ser tan interiorment atent, acabes per no poder establir cap tipus de connexió. Ara el temps s'està escolant i jo no estic fent res. L'hauria d'ajudar, però no puc fer res més. No puc quedar-me aquí al terra, estirada contra les rajoles velles gastades. Faig un gran esforç per aixecar-me. Per mi el temps és una gran massa sòlida que sostens amb les mans i que es va escolant sense poder-hi fer res, només mirar-ho amb impotència; per tenir-la, l'has d'intentar agafar amb les mans, però en el moment en què hi entra en contacte va liquant-se. Agafar la massa sòlida és una utopia, no agafar res és una negació de l'existència temporal. Corro. Tres passes i hi sóc. M'he cansat i les cames no m'aguanten. Caic a terra, rebentada. Dubto; el temps està passant; el rellotge del menjador no ha deixat de fer tic-tac en tota l'estona; el temps s'escola entre les mans de la gent i no hi puc fer res; el rellotge de la cuina va a contratemps; no queda temps sense soroll. Premo el botó vermell. Tres xiulets. Ja està tot activat. Sospiro i em costa molt tornar a agafar aire. Estic més nerviosa que abans.

Fora, cada tarda, hi ha nens. Ells no molesten. Juguen i són feliços, són feliços i escampen la felicitat per allà on passen, escampen felicitat i porten rellotges digitals, que no fan soroll.

Només n'hi ha un que porti un rellotge amb busques, busques teòricament molestes. Però les d'ell no ho són, les

seves són innocents i infantils. Li donen la seguretat necessària després d'un abandonament. Va amb un xandall que li va curt i sense jaqueta ni impermeable sota el diluvi que cau. Porta una barra de pa sota el braç i no sembla que les preocupacions li afligeixin el pit. Sempre que me'l trobo pel carrer, el miro, i ell també em mira. No ens coneixem, mai parlarem, mai no ens coneixerem més enllà de viure al mateix barri. Però entre nosaltres hi ha una connexió especial. Tots dos hem tingut una absència a la nostra vida, hem hagut de tirar endavant sols, tots dos pensàvem que no ens en sortiríem. Hem après a viure amb allò que hem tingut i, encara que ell encara és massa petit, també acabarà trobant qui l'estimi, qui arribi a omplir tot aquell espai que va estar bacant durant tant —massa— temps. I me'l miro, innocent i desprotegit davant del món, i una mena de sentiment protector, maternal, m'aflora la pell, i no puc fer més que mirar-lo, fer-li sentir que no, que la connexió no és fruit de la seva imaginació i apartar-me ràpid, perquè no vegi com els ulls se m'humitegen davant les injustícies quotidianes de la vida que passa a l'altra banda de la porta de casa, tan a prop però tan llunyana.

És l'únic rellotge que tolero. No m'agrada el rosa de la veïna de l'altra banda del carrer que sempre porta a la mà dreta, perquè és esquerrana, i li va balder; ni tampoc el de la Mònica, que encara que fos digital, sonava massa sovint; ni el d'or i petit i estret de la veïna de vuitanta-tres anys de la casa que fa cantonada al final del carrer, on els dies de vent costa passar sense que se t'emporti una

ràfega violenta del vent que passa acanalat cap al torrent. Tampoc no m'agraden els rellotges, massa seriosos, de la parella acabada de casar de davant de la velleta de vuitanta-tres anys ni el verd oliva vell de la dona de la família que viu davant de correus, l'única excepció de la família, tant la canalla com el marit en tenen de digitals i de ben moderns. Tampoc no m'agrada el de plata de la senyora que treballa a l'oficina de correus ni el digital però que sona a totes hores del carter. Els del forn —un de paret gran de busques i números negres i fons blanc, el blau del dependent, el negre mig desmanegat de la fornera, els dos d'or de les senyores que ja fa temps van adjudicar el forn com a propi local social i els dels clients, sovint també de busques— acaben formant veritables simfonies cacofòniques.

Però els que menys m'agraden són els rellotges dels veïns del costat. Des del menjador, que dóna paret per paret amb la seva habitació, se sent la remor de la infinitat de busques que, ordenades i impassibles, van fent tic-tac, un tic agut i un tac més greu, un tic agut i un tac més greu, un tic agut i un tac més greu, un tic agut i un tac més greu, un tic agut i un...

El rellotge més gran que tenen és de paret, el tenen al costat de la porta i és més decoratiu que informatiu, perquè tant el marc com les busques són negres, i el fons, una imatge de Nova York de nit, també és increïblement fosc. A la paret que dóna a casa hi tenen dos despertadors —cap de digital. El de la veïna, rosa i amb ninotets pintats

a les busques, i el del veí, negre i amb línies rectes taronges trencant el fons opac. Quan és a casa ella sempre deixa el seu rellotge de plata de busques pesades amb peces blanques que ressalten la brillantor de la plata damunt la tauleta de nit; ell només l'hi deixa, el negre de cuir amb busques de colors fosforescents, quan se'n va a dormir. Durant les hores de treball deuen consultar moltes vegades aquests aparells tan escandalosos i això deu fer que el seu cervell associï el rellotge amb la feina. Segurament és la raó —estúpida— per la qual tenen diversos rellotges “de reserva” —tots amb piles— per a cada u: hi ha els més informals, per anar a comprar al supermercat o per sopars amb amics; els més cars, només per certes ocasions; els més elegants, per poder lluir bé durant tot l'any; els cars dels nens, que per por que no els perdin els guarden ells; el d'or de la tieta soltera que va morir ja fa anys i amb el qual encara no saben què fer...

Corro cap al menjador: algú està a punt d'arribar. M'amago darrere la porta i espero.

La porta del jardí del davant grinyola. Set passos ràpids. Un paraigua es tanca. I se sacseja. Les claus d'un clauer es remenen. Se n'agafa una i les altres s'escolen cap a terra però queden penjades del clauer cap per avall i van dringant cada vegada fent menys soroll. Una, dues, tres, quatre. Totes les dents de la clau dins el pany. Es gira la clau. La porta s'obre a poc a poc, tímidament. Dues sabates es freguen a l'estora de l'entrada. Una passa. Una altra. Ja és dins.

Trec el cap pel llindar de la porta del menjador intentant no ser vista. Hi ha un home dins a casa i no sé qui és. Hi ha un home dins de casa i porta un maletí. Un maletí dels que normalment van plens de papers. Porta uns pantalons ben planxats i la samarreta, planxada, de l'associació. És metge i no ha vingut sol. Els altres, també desconeguts, són dins un cotxe que hi ha fora, sobre la vorera. Discuteixen alegrement, indiferents a la realitat de dins la casa que no hauran de visitar. La pluja es despenja pels vidres del vehicle però ells sembla que no se n'adonin i els colors vius de la roba els deuen haver portat a un estiu, tots junts també, prop de la platja, o potser en un país llunyà.

No tinc forces per enfadar-me. Potser ni motius. Intento no creure el que està passant, penso que ara entraran i em vindran a abraçar; em diran que mai no estaré sola i fins i tot em convidaran a viure a casa seva, ni que sigui una petita temporada. Per mi ells eren especials. Per mi això no era una feina ni res que s'hi assemblés. Però en lloc de venir-me a donar suport, encara que fos sense paraules, encara que fos amb llàgrimes als ulls, encara que no sabessin com consolar-me, en lloc de tenir-los aquí, tinc un desconegut a casa que es passeja com qui no vol la cosa, que remena tots els calaixos buscant papers, que l'ha anada a veure quan jo encara no m'hi he atrevit, que no s'ha preocupat per saber si hi havia algú més a casa, tot i que sap que visc aquí i que, amb certesa, hi sóc. Un desconegut que parla per telèfon mòbil, i parla de mi. Un desconegut que no em valora, que parla de mi com si no tingués sentiments, que ni em busca,

que es deu pensar que no m'importa res i que dec ser al jardí perseguint els cargols que surten després de la pluja o les fulles que van despenjant-se dels arbres a poc a poc, sense pressa però pressionades pel vent. Per ell tot això no és res més que un contracte laboral. Però, en lloc de cobrar, tinc allotjament i tot el que pugui necessitar. Sé que em fan un favor, sé que quan estava sola, completament sola, ells van reconduir la meua vida, i que mai no podré tirar-los res en cara. Però, tot i així, els esperava aquí al meu costat, com han fet els darrers anys. Amb la Mònica mai no vaig tenir una relació laboral. Entre nosaltres va anar-se creant una atmosfera lleugera, pàl·lida i fràgil que es va anar enfortint fins a convertir-se en amor vertader. I a poc a poc tots ells s'havien anat convertint en la meua vida. Tots eren els meus amics, tots ens portàvem bé entre nosaltres, sense cap problema, em van acceptar i a poc a poc la seva vida va passar a ser una mica també la meua. Potser només ho feien per ella, potser amb mi només jugaven i aparentaven una felicitat esquerdada a les entranyes que ara ja no calia mostrar a ningú. Potser ara tornava a estar sola com ho havia estat abans d'estar amb la Mònica.

Hi ha gent que m'és indiferent. Gent potencialment amigable que per una gran diversitat de casualitats mai no arribaré a conèixer o potser no podré tenir-hi una bona conversa; de vegades, simplement els encontres, fructífers si es produïssin en certs punts de la vida, no ocorren en el moment convenient.

A part dels que algun cop a la seva vida m'han cuidat, o s'han arribat a preocupar per mi, o m'han apreciat d'alguna manera, amb la resta de gent no podria avenir-m'hi. No sé si són ells que no m'entenen o sóc jo la que, per molt que ho intenti, no podré comprendre'ls mai. Potser per desconexença o potser per dolor, potser per por o potser males experiències. Per mi formen una massa uniforme, on tothom és igual i d'on costa molt sortir. Hi pertanyen tots els que alguna vegada han abandonat algú sense explicació aparent, tots aquells que no respecten la gent com la Mònica, la gent que tampoc no m'entén a mi ni als meus. Són gent sense sentiments o amb uns sentiments una mica estranys, poc altruistes. I la manca de sentiments els converteix en gent grisa. Gent que no viu la vida cada dia, que no gaudeix dels petits detalls ni de les alegries que es poden viure cada dia. Només encaminen els seus esforços per comprar una felicitat que els faci oblidar tota la resta, que els allunyi del món gris on viuen i, com a recompensa per tot l'esforç fet al llarg de les seves vides, arribin en un estat d'èxtasi provocat per un conjunt d'objectes físics, de comoditats i de serveis que no són imprescindibles i que, si no es tenen, són molt desitjats, però si s'arriben a tenir, i més tots alhora, no provoquen el plaer que un podria esperar-se. No es gaudeix d'una victòria per si sola, es gaudeix una vegada s'ha tastat la derrota; no s'aprecien tots aquests objectes quan no es poden tenir però, en arribar a les teves mans, veus que allò tampoc no canvia res, que no et farà deixar de ser una persona grisa,

sense sentiments. No cal abundància de res, tot en la seva justa mesura, no cal patir ni avorrir allò que hauria de causar un gran plaer.

I no m'agrada perquè és grisa. Però tampoc no m'agrada perquè és una massa hermètica, perquè no vol o no sap entendre res més. És conscient de la seva ignorància però prefereix mantenir-s'hi que haver de desxifrar possibles fórmules per a la felicitat, prefereix tancar-se hermèticament de tota expressió de felicitat o sentiment com qui corre cap una paret amb la intenció de travessar-la amb l'embranchida, tot i haver-se de fer mal en anar desfent-la totxo per totxo. Però en aquesta cursa buida de contingut cap a la felicitat es passa per terrenys humits i fangosos però també per prats verds plens de roselles i, si corres, tanques els ulls per no distreure't, per concentrar tota l'energia a enderrocar la paret, i et perds els petits detalls. I a poc a poc vas oblidant què et fa feliç, què t'agrada, la vida que vols portar i, sobretot, el ritme de viure-la.

I la massa grisa hermètica es va posant per tots els racons, com un núvol de contaminació sobre una ciutat, que mai no acaba de desaparèixer del tot. A poc a poc va enganxant-se a la pell de la gent i l'atrapa amb les seves urpes suaus. Com si fos una boira més espessa però menys visible es va posant per tots els racons, infectant-ho tot; i la falta de colors va afligint els cors dels qui no es deixen contaminar, de qui, com a primera opció, té escampar la boira i fer-la desaparèixer.

L'home acaba de penjar. Creu que he tingut sort. Al poble del costat, una altra gent, una altra casa, les mateixes necessitats: un acord. Ara em farà anar amb ell, em portarà a examinar, dues anàlisis i, si tot està en ordre, avui a la tarda ja em tocarà anar cap allà. La immersió no serà immediata, perquè la família necessita un temps per acostumar-se. Primer hi haurà uns dies de pràctiques, després es quedarà també algú de l'associació que estigui acostumat a estar amb mi o similars.

He de ser útil. Aquesta és l'única funció. No s'hi han de buscar dobles significats, no s'ha de pensar més enllà; com més pla més fàcil. He de deixar governar la meua vida per aquesta boira espessa i transparent que, quan vaig ser abandonada per mans de la meua progenitora —no té cap altre nom—, va recollir-me i, sense afecte, va posar-me dins una mena de mercat laboral. I acabada l'empresa-Mònica, em traslladen de lloc de treball. Ningú no pensa que jo no sóc grisa, que feia set anys que estava amb ella i que l'estimava, que ens estimàvem molt i que ara no em penso moure de casa meua, no aniré a viure amb cap altra família ni encara menys començaré de zero ara amb una altra persona.

—Hola?

No em veu. Veu el bol, buit, que té el meu nom. Es deu pensar que he marxat a buscar menjar. No vull sortir del menjador: és ple de bocins de la meua vida, que ara es veu sotragada i trencada com el got dividit ara en milions de bocins que encara són damunt les rajoles velles

gastades. Ja només em sento segura en aquesta habitació, encara impermeable a la boira que tot ho esguerra. La foto de Madrid, els coixins per terra... aquesta és la meva vida. Ella també n'és part. Me les hauré d'empescar, no sé pas com, per viure sense ella. Necessito la seva roba, fotos on surti rient, enfadada, vestida d'estiu, d'hivern, a la platja, a la muntanya, dins a casa, pel carrer... Mai no l'oblidaré. Aquesta nit, aquesta que ha sigut la nit que l'he abandonada però sóc encara aquí, a casa nostra, l'intento guardar, mantenir allunyada de la boira i d'aquest desconegut que té els pantalons acabats de planxar, un maletí ple de papers i un mòbil que només admet converses grises, molt espesses però poc transparents.

M'ha vist i amb passos lents i temorosos se m'apropa. No sap on mirar. No pot aguantar-me la mirada i busca un punt de suport en aquella casa que li és desconeguda. Torna a mirar el bol vermell que té el meu nom.

—Boira? Boira! Vine cap aquí, guapa! Qui és la millor, eh? Qui és la millor? Mira què t'he portat, a omplir la panxolina!

M'hi apropo i el miro amb por. S'acotxa, arrugant-se els pantalons acabats de planxar i mullant-se els genolls amb l'aigua que va caient del seu paraigua, que du penjat del braç. Agafa el bol vermell de plàstic i l'omple de pinso. Exagera molt tots els gestos, potser no recorda que no ho sóc pas, cega, que tinc plenes facultats visuals i que és precisament això el que em permetia ajudar la Mònica: jo era els seus ulls. Quan s'adona que el puc veure perfectament,

que el motiu per què no em moc no té res a veure amb la vista, em mira desafiant amb els ulls molt oberts i la boca oberta en forma de somriure, m'ensenya el bol i em tira una boleta de pinso perquè l'agafi al vol.

No vaig ni mirar-lo i la boleta va rebotar per les rajoles velles gastades esquinçant el silenci com un repic de campanes matinal.

